

Bojevniki

Mir • svoboda • pravičnost

Glasiło Zveze bojevnika

Vsem naročnikom, bralcem in prijateljem našega lista
VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO
želita
UREDNIŠTVO IN UPRAVA «BOJEVNIKA»

Na delo

Ko smo pred nekaj dnevi dajali obračun svojega dela v preteklem letu in spoznali, koliko naših tovarišev vseh slojev, mišljenj in poklicev še ni vstopilo v naše vrste, smo si dejali: poglobimo še bolj zmisel za našo idejo, prekvasimo vso našo domovino z našimi poštenimi nameni, pritegnimo v naše vrste vse, ki so trpeli in nosili gorje svetovnega klanja, pa tudi druge, ki soglašajo z nami!

Velike naloge smo si začrtali za bodoče. Predvsem hočemo bojevniki gospodarsko osamosvojitev. Kakor smo pred kratkim osnovali svojo Samopomoč, ki naj nudi pomoč v najhujši stiski in bedi, tako bomo ustanovili še druga gospodarska podjetja, ki bodo nudila našim članom mnoge koristi. Stremimo za tem, da bodo naši člani imeli od organizacije vse one dobrine, ki jim jih druge ne morejo dati. Zavedajmo se, da morejo procvitati le gospodarsko močne organizacije. Naša dolžnost je zlasti skrbeti za blaginjo naših članov, da bodo gospodarsko močni in neodvisni. S tem postanejo tudi zavedni in se bodo z vsem srcem oklenili naše organizacije. Tako se bo pa organizaciji tudi posrečilo nuditi pomoč in podporo našim najbednejšim članom — vojnim tovarišem, vdovam in sirotam v vojni padlih vojakov, kar je eden izmed glavnih namenov naše Zveze.

Kakor poudarjamo vedno idejno stran naše Zveze bojevnikov, tako je pa tudi naša dolžnost, da v hudih gospodarskih stiskah stojimo na strani vseh, ki so pomoči najbolj potrebni. Da bomo pa mogli uresničiti naše zamisli, je potrebno, da stopite vsi naši tovariši na plan k nam!

Dela je mnogo, mnogo je pa tudi tovarišev, ki stojijo ob strani in bi lahko pomagali z nasvetom, raznimi prispevki in organiziranjem. Javite se in pridite! V sak, prav vsak je dobro došel v naši organizaciji. Proučite naša pravila, snujite skupine in dajte navodila osrednjemu odboru! Le tako bo organizacija na dobrih temeljih, se bo razvijala in čez leto dni pokazala zopet vsaj take uspehe, kot jih je pokazala letos.

Na delo tedaj, prijatelji in tovariši!

Odšli so gostje, odšli age, vsi so odšli: ostala je cerkev in zemlja in ljudstvo, ki seje in orje to zemljo. To je skrivnost ljudstva in zemlje in njune medsebojne ljubezni, ki je nikdar ne razumejo brezdomovinci, ki kričijo o domovini in ljubezni do nje.

Dr. Fr. Sušnik · Prekmurski p. ofiti.

Rapallo

Triindvajseti maj 1915., razdejanje, prevrat, Koroška, plebiscit, Rapallo, požig «Balkana», Merezige, Krn, Zgonik, Črni kal, Bazovica, Regina Coeli... In tako naprej se vleče naša mračna nit, ki ji ni nikjer konca. Mi pa klonemo, glavo povešamo v tla in s strahom čakamo, kdaj se bo ta mračna nit nam popolnoma ovila okrog živega telesa in nam končno zadrnila vrat... Posebno pečejo ti žgoči udarci našega bojevnika. On, ki je toliko zastavil v to, da bi zemlja ostala naša; toliko krvi in znoja, pustil zdravje, življenje žrtvoval v dobro svojemu narodu in zemlji. In on je bil zatrdno prepričan, ker je faktično na fronti zmagal in nikoli bežal, da je dosegel s svojimi napor in žrtvami boljše čase in da je suženjstva za vselej konec in za vselej konec tudi vojne.

Pa so prišla bela bandera in je prišlo prekletstvo in Rapallo in peklo in ogenj in žveplo. Bojevniki, ki je vzdržal na svojih ramah vso pezo vojne, odbil vse silovite in blazne navale in ni odstopil, ta bojevniki danes zre tej blazni komediji v njeno ponorelo lice in je mrk in ima stisnjene zobe. On gleda to zločinsko početje že leta in leta in do danes še ni spregovoril. On, ki ni na fronti nikoli bežal, ki je stal tam kakor kraški kamen, on še vedno molči, a žile na sencih ima nabrekle...

Prekletstvo je Rapallo, in prekletstvo je v Zgoniku in prekletstvo v Regina Coeli. Kdo je kriv naše mizerije in nesreče? Rapallo. Kdo naše gospodarske krize? Rapallo. Kdo naše brezposelnosti? Rapallo. Zakaj? Zato, ker nam je dalo vsega, kar nam je treba za našo propast. Kdo je sploh kriv temu? Usoda, ki nam je dala takega soseda.

Danes zevajo s Planinske gore topovska žrela na nas. In z Javornika in Snežnika in z žirovskih vrhov in od vsepovsod zevajo žrela in komaj čakajo, kdaj se bodo vžgala... Nekdo je nekoga do nagega oropal, zdaj dviga nadenj še bodalo. Gospodje kanonirji, mi smo mirni. Mi vas vidimo in opazujemo ter občudujemo vaše prevroče nagnenje do te «neodrešene» zemlje; mi vemo, da bi vi radi zapalili svet in ga znova pognali v nesrečo. Vendar vam ne bomo sledili, gospodje kanonirji. Naš bojevniki si ne bo kupil puške in ne aeroplana za novo vojno; si tudi ne bo zidal trdnjave in se ne bo obdal z okopi. Zakaj ne? Zato, ker ima čisto mirno vest, nikomur ni nič ukrad, nikomur nič ne dolguje, zato se tudi ne boji nikogar. Če pa kdo pride na korajžo, no, ima pa naš bojevniki še žilavo pest. Kajti on, ki se je vlačil štiri leta po frontah in doživel vso grozo vojne, on je danes pobornik miru, in to v načelu. Ker pa brani mir, je logično tudi proti vsemu, kar mir ogroža. In to je pri nas Rapallo in vse ono prekletstvo, ki ga je ono rodilo.

Gospodje kanonirji, še nimate dovolj Caporetto? Bi šli morda radi še enkrat čez Matajur? Vas vleče morda na Škabrijel? Na Grmado? Ali morda na Piavo? Izvolite. Za novo vojno, za topove, za plin in za ubijanje in klanje se vnema danes samo še norec.

Mir in ljubezen na dan

Na povratku iz Vestfalije me je letos 29. avgusta pot zanesla na Dunaj. Šel sem skozi nekdanji cesarjev dvor in spet je igrala vsa strašna tragedija svetovnega klanja pred menoj. Prav tam, kjer je tako zvani «Leopoldinischer Trakt der Hofburg» in je glavna straža «Schnarrposten» klicala: «Gewehr heraus», kadarkoli se je pojavil kdo nekdanjih mogotcev ali pa vladar sam opoldne, je v ondotnih stoletnih dvorinah zbirališče in glavna pisarna vojnih slepcev.

«Prid' zidar se lès učiti!» bi zaklical vsem tistim, ki znova brusijo sablje in vsem tistim, odnosno nam samim in tudi sebi, ki večkrat klonimo, tožimo, jadikujemo. Živi okostenjaki z mrtvimi očesnimi duplinami, mnogi še zraven brez rok in brez nog in vendar tihi, skromni, vdani, dobrodušni... Pa nosijo cel pekel vojnih grozot na sebi! «Kamerad» — čarobna beseda nekdanjih in sedanjih dni; ko čujejo to besedo, se zdrznejo in še bolj prisrčno, še bolj otroško zaupno tipljejo po tebi, tako da se ti oko zarosi in zatulil bi: «Preklet, preklet, kdor še enkrat zatrobi v vojni rog!» Pa ti odpro svoje srce. Še primeroma mlad poročnik odgovori na neko moje vprašanje takole: «Ich hab' nur den einen Wunsch: jenes „Heldenzeitalter“ zu vergessen, in dem die Menschheit den Kopf verlor, den ihr bis heute niemand zurechtgesetzt hat.»* V moji notranjosti se rušijo množice žalostnih vojnih spominov in kot nabrušena britev ostri klici se trgajo po meni kriki vseh onih mladih fantov, katerim sem kot kurat moral po brezuspešni operaciji previdno dopovedovati, da bodo slepi za vedno. — Strt in razdvojen sem stopal iz nekdanjega razkošnega dvora in spomin mi je pričaral še en dogodek, toda povojni. V sedanji ljubljanski ženski bolnici, kjer so bili nekaj let naši vojni in civilni slepci, smo obhajali sveti večer. V lepi prostorni veži, pred kapelico zavoda, je žarelo veliko božično drevo. Dobre ljubljanske gospe so nanosile lepih darov za te naše največje reveže in veselo so prepevali slepci in oslepele gojenke. Še našemu «Mihi», slepcu s strašno popačenim obrazom, ki mu ga je raztrgala mina ob Pavi in brez obeh rok, se je strt obraz nabiral v radostne gube, kakor gorenjskemu fantu, ko zadoni pesem na vasi. Vsi smo bili razigrane volje. Drevo je imelo polno električnih žarnic. Kar naenkrat zapazimo, kako mali Pepček, šestletni slepec, ki pa je na eno oko malček, malček zrl, tako da je znal razločevati temo do svetlobe, sili naprej, krili s svojimi ročicami in misleč, da so male žarnice na drevesu svečke, piha in piha proti njim, hoteč jih pogasiti, kot da bi se poigral. Tedaj sem videl nekega gospoda, na zunaj trpkega in rezkega, da je zaplakal kot otrok, ko se mu zibka ustavi.

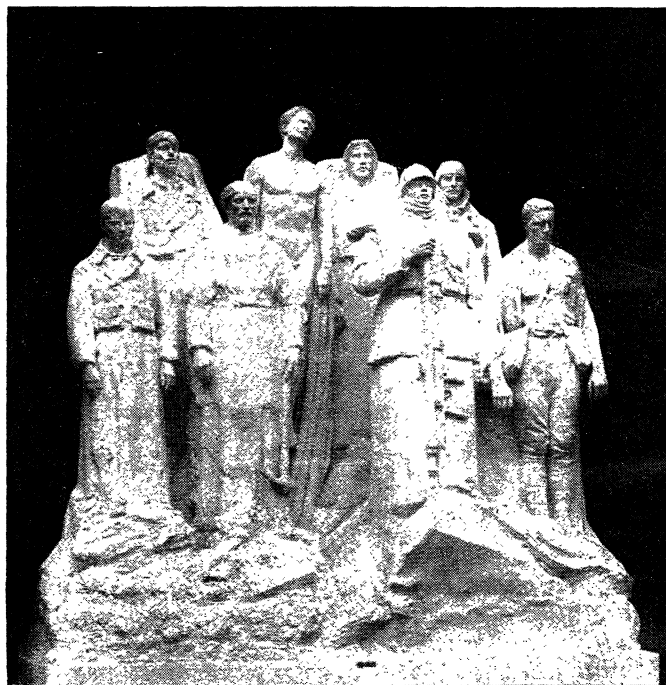
Vojni tovariši, prisrčno ljubljani! Ali naj vam želim srečen, vesel božič? Rekli bi mnogi, premnogi: o bridka ironija! Vesel, srečen?... Besedi, ki sta že zdavnaj zginili iz slovarja našega življenja... Zato pa, tovariši, čujte druge glasove!

Izpod kamenitih obokov, kjer slavljeni in čaščeni leže nepoznani vojak iz svetovnega gorja, prihajajo glasovi: «O, vi hinavci, ki v paradah, dolgoveznih govorih, s šopki in venčki in sličnimi budalostmi stopate mimo naših kosti, v srcu pa nosite baklo prepira, sovraštva ter mislite na zopetno klanje in zatiranje malih in ubogih narodov: proč, proč s hinavsko krinko! S čistim srcem, razoroženi na duhu in z neizprosno voljo po miru za vsako ceno se vrnite k nam, potem šele boste vredni nas in mi vas, potem šele naša kri ni bila prelita zastonj!» Čete najbednejših žrtev vojne, slepcev v vseh državah, kličejo vsemu svetu: «Mir na dan, ljubezen na plan!... Če mi vojni slepci, ki smo živi vojni protest, nosimo potrpežljivo povojno gorje, še bolj junaško ga morate nositi vi, ki vam je vojna vsaj nekoliko prizanesla, saj imate še najdražje: svoje oči. Ne smete nas umoriti, kot bi nekateri radi, češ, počemu žive take spake na svetu, ampak Previdnost nas je ohranila in ohranja zato, da preizkusi na nas vašo dejansko, pravo ljubezen, zlasti pri onih, ki jim je vojna prinesla težke milijone. Noben umetnik pa ni doslej še znal učinkoviteje podati klic: nikoli več vojne, nego ga nosi naš ubogi obraz.»

Mali Pepček pa, ki hoče pogasiti žarnice, ki tlé na drevesčku, misleč, da so slabotne svečke — no, ali ni podoba vseh onih ki

se divji in besni zaganjajo v svetle zvezde vodnice Kristusovega nauka, misleč, da je vse to le fata morgana, le opij za tepčke... Zaman! Zvezda betlehemska žari in bo žarela, dokler bo utripalo poslednje srce Adamovega sinu trpina. V tem smislu, tovariši, blagoslov in mir naj nam vsem dá betlehemiški Božiček!

P. Landowski — Les Fantômes.

Panteon v Parizu. Ogromna skupina v prekonaravni velikosti. Iz ogromnega kolosa rastejo «fantomi» — duhovi v vojni padlih vojakov. Obrazi so jasno izraženi, čeprav jih je koprena naših sanj idealizirala in jim vdahnila sentimentalno otožnost, s kakršno mislimo na rajne trpine. Na skrajni levi je dijak, že v popku zamrl cvet, še otrok v obrazu in je toliko doživel, da je obnemogel. Ob njem delavec, kmetijski fant za njim, ujetnik na skrajni desnici — klonil je in se zgrudil. Pilot in mornar za njim, zmagoviti heroj ob njem, kruto trpljenje in boleost v vseh in nad vsemi.

(Po «Naši zvezdi».)

Ivan Rozina:

Pot v robstvo

Ceste so bile radi enomesečnega deževja popolnoma razrite, kajti vsa Lombardija je ravnina in v deževnem času vsa močvirna. Kdor se je kdaj vozil s tovornim avtom po takih cestah, razume, s kakšnimi občutki se vozi po njih šele bolnik. Saj vedno pričakuje, da se avto prevrne in postavi s kolesi navzgor. Ker so vsi, ki so se vozili, boleli za koleru, vožnja pa je trajala do večera, si lahko vsakdo predstavlja, da nismo zapustili našega voza v najčistejšem stanju. Prav zgovorno so nam to dokazovale kletve italijanskih bolniških strežajev. Takoj ob izstopu smo morali oditi v kopališče, kamor je bilo tudi potrebno prepeljati avto. Bolnica, v kateri so nas nastanili, je bila vojaška in prenapolnjena s trpini od Grezzane. Smrt je imela tudi tu bogato žetev. Le malo se nas je rešilo. Po štirinajstdnevem zdravljenju je kazalo, da so pri koncu naše moči. Zdravniki so obupali in sklenili, da nas pošljejo dalje. Z nosilnicami so nas bolniški strežniki prenesli na sanitetni vlak. Vožnja je bila sicer dokaj udobna, vendar pa je med njo kljub temu umrlo več tovarišev. Vozili smo se dva dni in dve noči ter prispeli 26. januarja v Caserto, kjer so nas nastanili v bolnici usmiljenih sester. Že po desetdnevni, res skrbni negi smo se počutili skoro popolnoma zdrave. Hrane so nam dali dovolj. Če si pa hotel imeti še kak «priboljšek», je bilo treba vsako jutro in vsak večer s sestrami iti v kapelo k litanijam, ki pa so bile za nas Slovence manj razumljive kakor slaščice, s katerimi so nas sestre potem obdarovale. Mesto Caserta ima krasno lego in milo podnebje. Vsenaokoli stoje gozdovi pomaranč in limon, ki so prav v tem času dozorevale.

* Imam le eno željo: pozabiti ono «junaško dobo», v kateri je človeštvo izgubilo glavo, ki mu je do danes še nihče ni zopet postavil na pravo mesto.

Pogled nanje je bil naravnost očarljiv. Z okna bolnice smo krasno videli ognjenik Vezuv, katerega vrh je bil vedno pokrit z gostim in visokim dimom oziroma paro. Za nas je bila to nekaka pravljíčna pokrajina. Źal, da smo le kratek čas mogli občudovati to lepoto, kajti zdravniki so bili kmalu mnenja, da smo že sposobni za bivanje v taboriščih, ki so bila strah vsakega ujetnika. Vkrkali smo se na vlak in po 48urni vožnji dospeli v Altamuro. Že na poti s kolodvora proti taborišču smo ugotovili, da smo v zelo pustem kraju. Okrog in okrog sama pusta ravnina, redko posejana z nizkimi grički. Bila je, kot bi izumrla. Nastanili so nas v velikih zidanih barakah. Vsakemu so določili ležišče in dali odejo. Ostalo skrb za nas so pa prepustili poveljniku barake, tržaškemu Slovencu renegatu Muhi, ki je bil v ujetništvu že «star maček». Hranili so nas s konzerviranimi ribami, ki so bile konzervirane kar v sodu. Ribe so bile menda že na pol gnile ter so razširjale neznosen smrad. Košček kruha, ki bi ga skoro pojedel z očmi in smrdljiva riba sta bila hrana za ves dan do večera. Zvečer so nam dali redko kuhanega graha ali «čiča», kakor ga imenujejo domačini. Najbolj občutno je bilo pomanjkanje vode, katero smo predvsem zaradi naše hrane zelo pogrešali. V taborišču smo bili v večini ujetniki iz bivših avstrijskih dežel, zlasti Jugoslovenci. Poleg nas je pa bilo tudi mnogo dobrovoljcev, oziroma srbskih legionarjev, ki so jih Italijani, ne vem iz kakega razloga, še vedno držali v ujetništvu, dasi so bili njihovi tovariši na bojnem polju. Delj časa so jim pustili vso bojno opremo in jih dobro vzdrževali. Pozneje pa so jih razorožili in jim odmerili tudi zelo pičlo hrano. Kakor smo bili takrat poučeni, je bilo to ravnanje posledica neprijateljskega razpoloženja Jugoslovenov do Italije, ki je hotela imeti našo zemljo kar do Židanega mosta. Vsaj tako nam je razkladal vsemogočni in vsevedni Muha, ki nikdar ni skrival sovraštva do nas. Razočarani legionarji pa so prisegali na najsvetejše, da se že osvetijo ob prvi priliki. Seveda so te besede zalegle bore malo.

(Dalje prihodnjič.)

Iz organizacije

Prijetne božične praznike in srečno novo leto želi skupinam, odbornikom in tovarišem osrednji odbor.

Občni zbor Zveze bojevnikov se je vršil v nedeljo 11. decembra v Ljubljani. Udeležili so se ga zastopniki skoro vseh naših skupin. Zbor je vodil I. podpredsednik tov. Matičič. Uvodoma je prebral pozdravno pismo predsednika tov. generala Maistra, nato je pa predlagal, naj odpošljemo vdanostno brzojavko Nj. Vel. kralju in pozdravno brzojavko predsedniku. Nato so sledila poročila društvenih funkcionarjev. Vsa poročila so bila z odobravanjem sprejeta in sta preglednika predlagala odboru absolutorij, posle vodečemu predsedniku, tajniku in blagajniku pa absolutorij s pohvalo. Pri volitvah je bil ponovno z velikim odobravanjem izvoljen za predsednika tov. general Maister Rudolf, za I. podpredsednika tov. Matičič Ivan, za II. podpredsednika tov. Marinko Ivan, za odbornike tov. Kozina Ivan, Pirc Jože, Rozina Ivan, Sturm Rado, Turel Slavko, Vertin Janko in Wagner Rudolf, za preglednika pa Bonač Franc in Masič Pavle. Sprejeti so bili še mnogi predlogi in smernice za bodoče delo. Mnogo se je razpravljalo tudi o «Bojevniku» in «Samopomoči». (Ker dobe vse skupine prepis zapisnika občnega zbora in radi pomanjkanja prostora ne prinašamo obširnejšega poročila.)

Članarina za leto 1933. Po sklepu občnega zbora plačujejo skupine osrednjemu odboru za vsakega člana 4 Din, in sicer 3 Din za osrednjo blagajno in 1 Din za tiskovni sklad «Bojevnika». Čekovni račun št. 14.160.

Tržič. Po ustanovnem občnem zboru, ki se je vršil 11. septembra 1932., smo imeli dve redni in eno izredno odborovo sejo. Rednih in podpornih članov imamo 94. Članarina in podpornina sta enaki in je v znesek všteta tudi naročnina za «Bojevnika», ki ga prejme obvezno vsak redni in podporni član. — Dne 29. oktobra smo imeli mašo zadušnico za umrle in padle vojne tovariše, dne 30. oktobra popoldne je bila pa žalna svečanost pri vojnem spomeniku skupno z našim krajevnim odborom Udruženja vojnih invalidov. Sodelovali so vsi tukajšnji duhovniki, ki so opravili žalne molitve za umrle, vojni kurat č. g. Bonač je pa govoril v počastitev padlih in umrlih. Pri slavnosti je zapel moški zbor bralnega društva Tržič pod vodstvom ravnatelja Lajovica Albina žalostinke in našo pesem «Oj Doberdob», tržiška godba pod vodstvom Ahačiča Rudolfa je pa zaigrala več žalostink. Po svečanosti pri spomeniku smo se zbrali v «Našem

domu na Skali», kjer sta poročala za Zvezo bojevnikov tovariš Bonač Franc, za invalidsko organizacijo po tov. Tome Stanko. Naša dolžnost je, da se vsem, ki so se naše svečanosti in zborovanja udeležili in nam pri našem delu pomagali, prav iskreno zahvalimo, zlasti pa velja naša zahvala gg. Lajovicu Albinu, Ahačiču Rudolfu, vsej častiti duhovščini in Vincencijevi konferenci Marijinega oznanjenja v Tržiču, ki nam je za ta dan dala dvorano na «Skali» brezplačno na razpolago. — Odbor se trudi, da bi zainteresiral tudi okoliške občine za našo organizacijo in ustanovil v raznih občinah skupine. V kratkem se bo vršil ustanovni občni zbor v Križah, v Lomu se pa še niso dokončno odločili za ustanovitev zveze. Vse naše občine imajo že spomenike vojnih žrtev, razen župnije Duplje, ki ga namerava postaviti prihodnje leto, denar ima že zbran in naložen v hranilnici.

Za Selško dolino smo ustanovili skupino na občnem zboru dne 16. oktobra t. l. Dopoldne smo imeli v Železnikih žalno svečanost, pri kateri je govoril tov. Bonač Franc, popoldne se je pa zbralo čez 50 mož in fantov na ustanovnem občnem zboru, katerega je vodil predsednik pripravljalnega odbora tov. Srebrnjak Franc. Osrednji odbor sta zastopala tov. Bonač Franc in Wagner Rudolf, ki sta navduševala v svojih govorih zborovalce za našo organizacijo in za njeno delo ter jih bodrila, naj vsi stopijo v zvezo, da bo postala močna in mogočna. Pri volitvah je bil za predsednika izvoljen tov. Gartner Peter; za podpredsednika tov. Oblak Matevž; za odbornike tov. Demšar Mohor, Nastran Jožef, Pintar Valentin, Pirc Lenart, Pogačnik Josip, Potočnik Franc, Primožič Jakob in Srebrnjak Franc; za preglednika pa Klemenčič Anton in Mlakar Ignacij.

Skupina Trnovo-Št. Jakob v Ljubljani je bila osnovana dne 27. novembra t. l. v Sokličevi gostilni v Trnovem ob obilni udeležbi bivših bojevnikov. Ustanovni zbor je vodil prvi podpredsednik osrednjega odbora, ki je obrazložil program bojevnikov. Njegova izvajanja sta krepko podprla nadaljnja govornika tov. Florjančič in Kozina. Zborovalci so pokazali mnogo zanimanja za organizacijo in utegne postati to prav močna skupina. V odbor so bili izvoljeni: za predsednika tov. Florjančič Stane, za podpredsednika tov. Ložar A., za tajnika tov. Učak, za blagajnika tov. Bizovičar in za odbornike in preglednike tov. Majhenič, Goršič, Jarc, Kramar, Kalin, More, Breskvar.

Tiskovni sklad. Občni zbor Zveze bojevnikov je sklenil, da se za naš list nabira tiskovni sklad, ki naj obstoji iz prispevka skupin po 1 Din od člana, iz dela dobička skupinskih prireditelj in iz prostovoljnih prispevkov. Prosimo vse člane in prijatelje, da prispevajo za tiskovni sklad. Ob vsaki priliki se ga spomnite!

Radi pomanjkanja prostora nismo mogli priobčiti vseh poročil skupin; pridejo na vrsto v prihodnji številki. Od nekaterih skupin še nismo prejeli poročil o občnih zbora in delovanju.

S člankom p. Aljančiča: «Iz spominov prostovoljskega življenja» nadaljujemo v prihodnji številki.

Tovarišem — prijateljem! Našim skupinam!

S to številko zaključujemo naš drugi letnik. Prihodnja številka izide v januarju in bomo skušali list izdajati mesečno. V splošnem se bomo držali v listu dosedanjih smernic: poročali bomo o naši organizaciji, o našem narodnostnem vprašanju, o mirovni ideji in o vojnih doživljajih. List bo prihodnje leto tudi glasilo Samopomoči Zveze bojevnikov in bodo v njem člani dobivali vse podatke, ki se tičejo naše Samopomoči. V listu bomo prav posebno še podčrtavali našo gospodarsko osamosvojitvev ter razpravljali o naših socialnih nalogah. Posebno pažnjo hočemo posvetiti vsem sodobnim perečim stremljenjem in družabnim nalogam.

Prosimo vse dosedanje prijatelje in tovariše, da ostanejo tudi v bodoče naklonjeni našemu listu, skupine pa pozivamo, da naroče list obvezno za vse svoje člane. Le tako bomo mogli uresničiti svoje načrte in naloge, list pa izdajati vsak mesec. Vsak naš prijatelj naj pa pridobi vsaj enega novega naročnika!

Letna naročnina na list ostane tudi prihodnje leto neizpremenjena, samo 10 Din.

Uredništvo in uprava.

Reklamacije in naročila na list pošiljajte na naslov:
Ivan Rozina, Ljubljana, Dunajska cesta 14 («Orient»).

«Bojevniki» izhaja 25. vsakega drugega meseca.
Čekovni račun št. 14.160

POZOR!

Oglejte si našo zalogo in videli boste, da kupite najcenejše in najboljše blago za zimske suknje in obleke **pri „Zvonu“**. Zaradi prevelike zaloge Vam nudimo različne ostanke pod lastno ceno, double, palmerston, marengo za suknje že od 85 Din navzgor in tudi vse ostalo blago po globoko znižanih cenah.

Naš princip je: **„Nizke cene in velik promet.“** Zato se za Vaš cenjeni obisk najtopleje priporoča

manufakturna in modna trgovina

„PRI ZVONU“

Ivan Strojanišek

Ljubljana, Pred Škofijo 21

(poleg magistrata).

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim gostom, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

gostilna Volkar

Trbovlje, Vode.

Širite naš list, saj stane samo Din 2.—, celoletna naročnina pa Din 10.—.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

France Ternovic

Trbovlje, Vode.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

Herman Kuhar

trgovski vrtnar, Trbovlje II.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim gostom, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

MAKS HUTAR

damski frizer in brivec, Trbovlje II.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

IVAN ZAVOLOVŠEK

urar, Trbovlje-Vode.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

FILIP JUG

čevljar, Trbovlje-Vode.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

IVO TAUSEL

slikarstvo, pleskarstvo, trgovina barv, Trbovlje I.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

Anton Pavlenč

mizar za stavbe in pohištvo, Trbovlje II.

Vesel božič in srečno novo leto želi cenjenim odjemalcem, vojnim tovarišem in prijateljem ter se priporoča

DRAGO KOVAČ

mesar in prekajevalec, Trbovlje-Vode.

Vesel božič in srečno novo leto želi vsem prijateljem in vojnim tovarišem ter se priporoča

FILIP FORTE

dimnikar, Trbovlje-Vode.

Mestna hranilnica ljubljanska

LJUBLJANA

Prešernova ulica 3

je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji.

Ima vlog nad 430,000.000 Din.

Za vse vloge jamči ljubljanska mestna občina z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo.

Za male trgovce in obrtnike obstoji pri hranilnici **kreditno društvo**, za pupilne naložbe pa **sodni depozitni oddelek**. Za varčevanje mladine izdaja **domače hranilnike**, za pošiljanje denarja po pošti pa svoje položnice.

Telefon št. 2016 in 2616.

Poštni čekovni račun št. 10.533.

Uradne ure za stranke so od 8. do 12. in pol.

FRANC JAGER

TAPETNIK

Ljubljana, Sv. Petra nasip 29

priporoča svoje najmodernejše fotelje,
vsakovrstne žimnice in otomane, žimo,
zložljive postelje, patentne divane itd.

Vsem tovarišem bojevnikom
se toplo priporoča

IVAN ŽITNIK

čevljarski mojster

LJUBLJANA - TRNOVO

JERANOVA ULICA ŠTEV. 9.

TISKARNA

ANDREJ SEVER

LJUBLJANA-MOSTE

ZALOŠKA CESTA 25

*

TISKOVINE ZA TRGOVCE, URADE ITD.
LEPAKI, LETAKI, CENIKI, VIZITKE ITD.

Vsem tovarišem bojevnikom
se toplo priporoča

krojaški mojster

IVAN KAC

Ljubljana-Trnovo, Opekarska c. 37

Precizno delo!

Nizke cene!

Cenjenemu občinstvu priporočam svo-
jo delavnico in trgovino s čevlji

Vinko Rauber

Zaloška cesta 12

Moste pri Ljubljani

NIZKE CENE

Velika zaloga dvokoles Tribuna, Styria,
Dürkopp, Paris, Record, Sachsovih motor-
jev, šivalnih strojev, otroških vozičkov
najnovejših modelov.

Izdelujejo se tudi vozički po naročnikovem
okusu, prevozni tricikli, invalidski vozički,
posamezni deli in pnevmatika.

Prodaja na obroke.

Ceniki franko.

«**TRIBUNA**» **F. B. L.**

tovarna dvokoles in otroških vozičkov

LJUBLJANA, Karlovška cesta 4

SPLOŠNO STROJNO MIZARSTVO

I. PRAZNIK

LJUBLJANA, ZAVRTI ŠT. 9

izdeluje vsa dela, spadajoča v njegovo
stroko, po konkurenčnih cenah in se
toplo priporoča.

Kavarna in restavracija

«LEON»

LJUBLJANA, Kolodvorska ul. 29

Točijo se pristna vina. — Izvrstna kuhinja

Kavarna je odprta vsak dan

od 4. ure zjutraj naprej

Priporoča se

FRANJA POGAČNIK

Za vojni muzej zbira naša Zveza zanimivosti z bojišč, pred-
vsem slike, dnevnike, knjige itd. Vse tovariše, ki lahko te stvari
pogrešajo, prosimo, da jih poklonijo naši Zvezi.

Radi izdaje knjige o spomenikih vojnih žrtev potrebujemo
slike vseh spomenikov, ki so bili postavljeni v Dravski bano-
vini vojnim žrtvam. Zaradi tega prosimo zlasti vse občinske ali
župne urade, naj nam pošljejo slike vojnih spomenikov in vo-
jaških grobišč s kratkim opisom slavnosti odkritja in vseh na-
spomeniku vklesanih imen padlih tovarišev.

**Poravnajte naročnino,
saj znaša samo 10 Din letno.**

Samopomoč Zveze bojevnikov, registrovana po- možna blagajna v Ljubljani.

Pravila Samopomoči, potrjena od kraljevske banske uprave v Ljubljani dne 28. oktobra 1932., VIII, No. 3799/4.

Že nekaj let se je bavila Zveza bojevnikov z mislijo, kako bi nudila pomoč svojim članom ob času najhujše stiske, ko umre sorodnik ali član njene organizacije. V ta namen je osnovala v svojem okrilju posebno pomožno blagajno, ki ima naslov: **Samopomoč Zveze bojevnikov v Ljubljani.**

Namen Samopomoči je: izplačevati po načelih vzajemne pomoči po smrti svojih članov ali njihovih svojcev pogrebnino.

Član Samopomoči more postati vsak, moški ali ženska, ki je član Zveze bojevnikov, in njih svojci. Skupine Zveze bojevnikov imajo redne, podporne, ustanovne in častne člane.

Redni član je lahko vsak bivši vojak državljani kraljevine Jugoslavije, ki se je udeležil svetovne vojne in poznejših osvobodilnih bojov in ga je sprejel odbor. Podporni član je oni, ki plača po občnem zboru določeno podpornino. Ustanovni član je oni, ki plača enkrat za vselej ustanovnino, ki jo določi za vsakih pet let občni zbor. Častne člane imenuje občni zbor za društvene ali druge obče koristne zasluge.

Član Samopomoči postane, ko ga sprejme načelstvo, ko podpiše pristopno izjavo in ko plača določene pristojbine. Vsakemu sprejetemu članu se izroči članska izkaznica (polica). Članstvo se prične z dnem odbora seje, na kateri je bil sprejet.

Pristojbine ob pristopu so: vpisnina, enoletna članarina Samopomoči, naročnina za «Bojevnika» in članarina za Zvezo bojevnikov.

Dolžnosti članov: Redno plačevanje članarine in pogrebninskih prispevkov. Član, ki redno ne plačuje določenih prispevkov, se izključi iz blagajne. Vsi že vplačani prispevki zapadejo v korist blagajne.

Vsak član lahko zavaruje samega sebe ali svojca.

Pravice članov. S članstvom si pridobi vsakdo pravico, da se izplača po smrti zavarovanega svojca ali člana ne glede na vzrok in način smrti pogrebnina članu samemu ali njegovim preostalim svojcem. Če svojcev ni, se izplača pogrebnina onemu, ki je oskrbel pogreb. Svojci v zmislu teh pravil so osebe, ki žive s članom v skupni rodbinski zvezi.

Izplačevanje pogrebnin se izvrši po prejemu uradnega mrliškega lista, članske izkaznice (police) in pobotnice. Pogrebnina se izplača osebi, ki je navedena na pristopni izjavi. Odredbo o izplačilu pogrebnine more član vsak čas preklicati in izpremeniti.

Trajanje članstva za izplačilo pogrebnine. V preprečenje kake zlorabe in preobremenitve članov se določi gotova nepretrgana doba članstva, po kateri se šele izplača pogrebnina. Če umre član, odnosno svojec pred potekom karenčne dobe, zapadejo vsi vplačani prispevki v korist društvene blagajne.

Ako umre član, odnosno svojec po šestih mesecih članstva, se izplača polovica pogrebnine, če umre po dvanajstih mesecih članstva, pa cela pogrebnina.

Izjemoma pa se izplača pogrebnina do zavarovanega zneska tudi pred potekom karenčne dobe, ako se član, odnosno zavarovanec ponesreči in umre v teku treh mesecev zaradi posledic nezgode.

Državno nadzorstvo. Samopomoč Zveze bojevnikov je po določilih zakona pod nadzorstvom kraljevske banske uprave Dravske banovine v Ljubljani.

Samopomoč ima štiri razrede, in sicer znašajo pogrebnine:

	I. razred	II. razred	III. razred	IV. razred
	d i n a r j e v			
Znesek pogrebnine	1.000.—	4.000.—	6.000.—	10.000.—
Vpisnina	20.—	35.—	45.—	50.—
Letna članarina	4.—	8.—	12.—	20.—
Pogrebninski prispevek:				
od 21. do vštetega 40. leta	0.50	1.25	2.—	3.—
„ 40. „ „ 50. „	0.75	1.75	2.75	4.50
„ 50. „ „ 60. „	1.—	2.50	3.75	6.25
„ 60. „ „ 65. „	1.50	3.—	4.50	8.—
„ 65. leta dalje	1.75	4.—	6.—	12.—

Poleg vpisnine in letne članarine plača član ob pristopu še štiri smrtne slučaje vnaprej, članarino Zveze (če ni še član) in naročnino za «Bojevnika» ter za stroške in tiskovine Din 10.—. — Na račun prispevkov smejo naši člani, ki nabirajo zavarovance, pobirati največ za I. razred Din 8.—, za II. razred Din 10.—, za III. razred Din 15.— in za IV. razred Din 25.—.

Vsak član sme biti zavarovan le enkrat in le v enem navedenih razredov.

Navedeni pogrebninski prispevek je izpremenljiv in se pri večjem številu članov lahko zmanjša, zvišati se ne sme!

Objave razglašaja Samopomoč v listu «Bojevnika». V tem listu bodo objavljeni tudi pogrebninski prispevki.

Ker so prispevki za pogrebnino malenkostni, da jih zmore prav vsak, in ker so koristi Samopomoči izredno velike, se vpišite takoj v to blagajno! Priporočite jo tudi svojim prijateljem in znancem! Tudi družinske člane morete zavarovati v Samopomoči Zveze bojevnikov.

Zahtevajte pravila!

Poslovalnica: Ljubljana, Jegličeva (Ahačljeva) cesta šte. 15.